

deljah zvečer v ondotni ljudski kuhinji imenitno svinjsko pečenko s kislim zeljcem za borih 15, reci petnajst novčičev. Drzen si „špoga“ to nedeljsko pečenko že dalje časa z velikim uspehom. Ko nam je po poti opisoval čudovite lastnosti tiste pečenke in divni okus kislega zeljca, prehajali so me — in najbrže tudi druge — prej neznani občutki. In res! nismo se varali. Nekoliko težko smo se sicer prerili skozi množico „gospodov“ in

Sicer pa ni čudo, če imajo tako izborna svinjsko pečenko tu na Dunaju. Dan za dnevom gledam, kako uvažajo v mesto na velikanskih vozovih tolste ogrske ščetinarje, menda prav tam iz Bakonjskega gozda . . .

Iz ljudske kuhinje smo šli sevé še h Kellnerju v Florijanske ulice, kjer sem dobil Ivančiča. Domov gredé mi je obljubil, da mi bo tako dolgo razlagal Darwinovo teorijo in imel potrpljenje z menoj, dokler je ne bom raz-

Krokodilji lov.

„dam“, ki so imeli že cel teden najbrže iste misli kakor mi nocoj, a slednjič smo le dobili vsak svoj delež, ki smo si ga nesli lepo na krožniku na dolgo mizo, kakor v Ljubljani včasih v ljudski kuhinji. Ne, to Ti moram pa že reči: Pečenka pa taka! Človek bi skoraj zopet pel s Prešernom:

Kar sem pretrpel, pozabljeno je!

Pretrpel, namreč čez teden . . .

umel, dokler ne bom popolnoma preverjen o nje resničnosti. — V četrtek že prične predavati profesor Claus, najslavnejši zoolog v Avstriji in odločen zagovornik Darwinovih nauk. — Ivančič pravi, da pojdeva skupaj poslušat. Morda Ti o tem predavanju kaj sporočim. A prav po ceni se ne dam prepričati! — Pozdrav!

Ves Tvoj

Ivan.